

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **Westpoint Smichov Centre a.s.**, se sídlem V Jámě 699/1, Praha 1, zast. Mgr. Michalem Klusákem, advokátem se sídlem V Jámě 699/1, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Jungmannova 35/29, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. S-MHMP 130083/2015/STR, č. j. MHMP 1879954/2015, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Košíře office park a.s.**, se sídlem Táborská 619/46, Praha 4, zast. JUDr. Filipem Hruškou, advokátem se sídlem Táborská 619/46, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2019, č. j. 10 A 3/2016 - 68,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 5, odbor stavební a infrastruktury (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. OSI. Koš. p. 779-46031/2014-Če-R, vydal k žádosti osoby zúčastněné na řízení, Košíře office park a.s. (dále jen „stavebník“), stavební povolení na stavbu „Polyfunkční dům Košíře“ při ul. Plzeňská a Vrchlického v k. ú. Košíře, Praha 5, na pozemcích parc. č. 779, 781/14, 2021/10 v k. ú. Košíře. Shora uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

[2] Žalobkyně, jakožto vlastník sousedního pozemku parc. č. 775, k němuž se váže stavební záměr „Novostavba multifunkčního objektu Hellboy“, napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), a to z důvodu

nedostatečné koordinace vjezdu do povolované stavby s ohledem na plánovanou stavbu na jejím pozemku a rozhodnutí odboru dopravy žalovaného ze dne 2. 3. 2011, kterým bylo povoleno připojení zamýšlené stavby Hellboy na komunikaci Vrchlického. Ke změně dopravního napojení sousední stavby došlo až po ukončení územního řízení, tedy v rámci stavebního řízení, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 8. 2014, a je nezbytné, aby stavební úřad ve stavebním řízení zajistil řádnou koordinaci staveb minimálně v oblasti dopravního napojení. Kromě toho se Ministerstvo dopravy ve svém stanovisku, jímž přezkoumávalo závazné stanovisko odboru dopravy žalovaného ze dne 28. 2. 2012, řádně nevypořádalo s jejími námitkami proti dotčenému závaznému stanovisku, neboť se nezabývalo tím, že obě stavby nejsou z hlediska dopravního řešení koordinovány. Na postup, který předchází potvrzení či změně závazného stanoviska nadřízeným orgánem státní správy ve smyslu § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném v projednávané věci (dále jen „správní řád“), však nelze aplikovat § 94 a násl. správního řádu, tedy zejména § 96 odst. 2 správního řádu, jak to učinilo Ministerstvo dopravy. Žalobkyně dále poukázala na to, že dle projektové dokumentace ke stavebnímu řízení má být na pozemku v jejím vlastnictví umístěn nový chodník a zatravnění, přičemž dle legendy se nejedná o zobrazení stávajícího stavu, ale o stav navrhovaný, tedy nový. Nesouhlasila ani s procesním postupem žalovaného, který připustil, aby v odvolacím řízení bylo stavebníkem doloženo zcela nové závazné stanovisko Úřadu Městské části Praha 5 ze dne 4. 5. 2015 jako dotčeného orgánu státní správy poté, co bylo zrušeno předchozí závazné stanovisko odboru ochrany životního prostředí žalovaného ze dne 26. 1. 2013.

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 1. 4. 2019 žalobu zamítl. K námitce připuštění nového stanoviska v odvolacím řízení poukázal na to, že žalobkyně nevznášela žádné věcné argumenty proti samotnému obsahu závazného stanoviska. Postup žalovaného byl v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Požadavek na vyhotovení nového závazného stanoviska dotčeného orgánu navíc nadřízený dotčený orgán vyslovil až ve fázi odvolacího řízení, přičemž rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, kterým bylo předchozí závazné stanovisko zrušeno, shledalo pochybení především v tom, že závazné stanovisko vydal věcně nepříslušný správní orgán. Žalovaný rovněž učinil potřebné procesní kroky k tomu, aby účastníky řízení s novým závazným stanoviskem seznámil a vytvořil prostor pro případná vyjádření k doplněným podkladům.

[4] Městský soud dále souhlasil se žalobkyní, že k přesnějšímu vymezení plánovaného vjezdu došlo až rozhodnutím odboru dopravních agend žalovaného ze dne 6. 8. 2014. Zdůraznil, že pokud byl vjezd do povolované stavby kótován až nedlouho před vydáním stavebního povolení, mohla žalobkyně vůči umístění vjezdu do dotčené stavby vznášet věcné námitky v rámci stavebního řízení a bylo povinností žalovaného, jakož i dalších dotčených orgánů, na tyto věcné námitky reagovat a vypořádat se s nimi. Zároveň tato povinnost stíhala Ministerstvo dopravy jako nadřízený správní orgán odboru dopravních agend žalovaného též při přezkumu závazného stanoviska ze dne 28. 2. 2012, vůči němuž směřovala část odvolací argumentace.

[5] V případě postupu dle § 149 odst. 4 správního řádu (tj. přezkumu závazného stanoviska v rámci odvolacího řízení) se analogicky aplikuje § 89 odst. 2 správního řádu. A proto také musí správní orgán vycházet při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování. Bylo tedy povinností Ministerstva dopravy

pokračování

reagovat na odvolací námitky žalobkyně, které směřovaly též vůči přezkoumávanému závaznému stanovisku, a náležitě je vypořádat. Pokud tak neučinilo, je jeho rozhodnutí o potvrzení závazného stanoviska stíženo vadou faktické nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť i obsah závazného stanoviska (jakož i rozhodnutí vydané nadřízeným orgánem při jeho posouzení) by měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí.

[6] I přes výše uvedené pochybení však městský soud neshledal nezbytným přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že konečné rozhodnutí o odvolání náleží odvolacímu orgánu a „přezkumné“ stanovisko orgánu nadřízeného dotčeného orgánu je pouze podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání. Žalovaný i stavební úřad postupovali správně, neboť řádně reagovali na námitky předestřené žalobkyní, a to jak ve věci připojení stavby na veřejnou komunikaci, tak i ve věci koordinace tohoto napojení s napojením jejího stavebního záměru. Zde správně vyzdvihli, že rozhodnutí o připojení posuzované stavby i rozhodnutí o připojení objektu Hellboy ke komunikaci vydal tentýž správní orgán. A pokud tento správní orgán vydal též závazné stanovisko, nebyl důvod pochybovat o vzájemném souladu jím vydaných správních aktů. Stejně tak nebyl důvod, aby správní orgány pochybovaly o vzájemné kompatibilitě obou napojení. Pro posouzení věci pak bylo zásadní, že umístění vjezdu nebylo v rozporu s rozhodnutím o umístění stavby. Žalovaný navíc nehodnotil natolik odborné otázky, že by nemohl k vyřčeným závěrům dospět i přesto, že Ministerstvo dopravy při přezkumu závazného stanoviska pochybilo, když argumentaci žalobkyně věcně nepřezkoumalo. Navíc nelze odhlédnout od skutečnosti, že v době rozhodování žalovaného i stavebního úřadu bylo dříve vydané územní rozhodnutí pro objekt Hellboy zrušeno, takže v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovalo žádné územní rozhodnutí či stavební povolení pro stavbu na sousedním pozemku, ke kterému by měl žalovaný přihlédnout. Koordinace obou staveb tedy nebyla možná ani důvodná.

[7] K vyřčeným závěrům jej vedl též princip racionality rozhodování, neboť po případném zrušení napadeného rozhodnutí by žalovaný, jakož i Ministerstvo dopravy, postupovali shodně jako v nyní rozporovaném řízení. Zatímco totiž v době rozhodování nynější věci nebyl shora uvedený postup Ministerstva dopravy (a potažmo žalovaného) v souladu s tehdy platnou právní úpravou, při novém projednání věci by správní orgány musely postupovat dle nyní platné *legislativy*, která *de facto* uvedený postup aprobovala jako správný. Zákonem č. 225/2017 Sb. totiž došlo k významné změně zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), do kterého byl nově včleněn § 4 odst. 9, dle něhož nezákonné závazné stanovisko dotčeného orgánu, vydané pro účely řízení podle tohoto zákona, lze zrušit nebo změnit správním orgánem nadřízeným dotčenému orgánu pouze v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno, postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. Na postup nadřízeného správního orgánu se přiměřeně použijí ustanovení o přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu, včetně lhůt podle § 96, s tím, že lhůta jednoho roku se počítá ode dne vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu.

[8] Městský soud odmítl námitky žalobkyně, že dle projektové dokumentace je na pozemku v jejím vlastnictví umístěn nový chodník a nová zeleň, aniž by k tomu dala

souhlas. V dotčené části tato projektová dokumentace skutečně zasahuje též do jejího pozemku. Zároveň však v této části není umísťována dotčená stavba, nýbrž dle projektové dokumentace se zde bude nacházet pouze asfaltový beton chodníku a zatravnění a ohumusování, a to v místech, kde se i v současné době nachází veřejně přístupný chodník a plocha zeleně. Za této situace soud konstatoval, že na pozemku nedochází k jakékoli změně, natož pak změně, která by negativně ovlivnila vlastnické právo žalobkyně. Naopak z obsahu správního spisu vyplývá, že nad zásahem do uvedeného pozemku stavebník zjevně neuvažuje. Povolení úprav chodníků nemohlo být již s ohledem na požadavky zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), předmětem napadeného stavebního povolení, neboť jej nevydal speciální stavební úřad. Soud proto uvedenou námitku neshledal důvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost dovozuje z toho, že pokud je dle závěru městského soudu stanovisko Ministerstva dopravy stíženo vadou faktické nepřezkoumatelnosti, musí být logicky touto vadou stíženo i samotné posuzované rozhodnutí žalovaného. Podle městského soudu stačilo, že se s jejími odvolacími námitkami vypořádal žalovaný ve svém rozhodnutí, ačkoliv se s jejími námitkami mělo vypořádat Ministerstvo dopravy. Městský soud si tak sám odporuje.

[11] Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že žalovaný připustil, aby v odvolacím řízení bylo stavebníkem doloženo zcela nové stanovisko Úřadu Městské části Praha 5 ze dne 4. 5. 2015, č. j. MC0523238/2015/OŽP/iva, jako dotčeného orgánu státní správy. Dle městského soudu žalovaný nepochybil, pokud v rámci odvolacího řízení nechal nové stanovisko přezkoumat dle § 149 odst. 4 správního řádu. Stěžovatelka s tímto postupem nesouhlasí a považuje jej za rozporný s § 82 odst. 4 správního řádu.

[12] Dále nesouhlasí s umístěním chodníku a zatravnění a ohumusování, protože se jedná o nepřípustný zásah do jejího pozemku, a to i kdyby se již chodník a zatravnění na pozemku nacházely.

[13] Žalovaný se ve svém vyjádření plně ztotožnil s hodnocením městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost. Podle jeho názoru se městský soud pečlivě vypořádal se všemi námitkami a vysvětlil, proč rozhodnutí žalovaného nezrušil. Stěžovatelka nesouhlasila v odvolacím řízení s nově uplatněným závazným stanoviskem ze dne 4. 5. 2015 pouze z procesních důvodů. Žalovaný nechal toto závazné stanovisko přezkoumat a rozhodnutím odboru ochrany prostředí žalovaného ze dne 11. 8. 2015, č. j. MHMP 1325806/2015 OCP-V-400/Čř, bylo původní závazné stanovisko potvrzeno. Její práva tak nebyla dotčena. Zároveň nedojde k úpravě pozemků v jejím vlastnictví, navíc povolení úprav chodníku není a ani nemůže být předmětem stavebního povolení na předmětnou stavbu.

pokračování

[14] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[17] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že městský soud nejprve dospěl k závěru, že stanovisko Ministra dopravy ze dne 26. 3. 2015, č. j. 54/2015-120-STSP/3, kterým bylo přezkoumáno závazné stanovisko ze dne 28. 2. 2012 a ze kterého vycházel žalovaný ve svém rozhodnutí, je nepřezkoumatelné, protože se v něm Ministerstvo dopravy nezabývalo všemi jejími námitkami. Zároveň však městský soud dovedl, že i přes toto pochybení žalovaný námitky stěžovatelky náležitě vypořádal ve svém rozhodnutí, a není tedy nutné jeho rozhodnutí rušit pro nepřezkoumatelnost. Rozsudek městského soudu však nesrozumitelný není. Městský soud podrobně a logicky soudržně vypořádal všechny námitky a jeho jednotlivé závěry netrpí vnitřní rozporností, jak stěžovatelka tvrdí v kasační stížnosti.

[18] Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným dotčeným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS) a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán, který vede řízení, je vydaným závazným stanoviskem dotčeného orgánu při vydání vlastního rozhodnutí vázán a nemůže se od něj odchýlit, neboť by tak překročil rozsah pravomocí, které mu zákon svěřuje. Správní orgán, který vede řízení, nemůže nahrazovat činnost dotčeného správního orgánu. Nemůže rozhodnout o otázkách, které spadají do působnosti dotčeného správního orgánu, bez toho aniž by si vyžádal závazné stanovisko, neboť k tomu nemá zákonem dané zmocnění ani odborné znalosti (srov. např. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář, 2. vydání. Praha: 2009, s. 506 a n.).

[19] Soudní přezkum obsahu závazného stanoviska je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn toliko v rámci přezkumu konečného rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Správní přezkum závazného stanoviska je možný buď cestou přezkumného řízení podle § 149 odst. 5 správního řádu (nyní § 149 odst. 6 správního řádu)

ve spojení s § 94 a násl. správního řádu, nebo cestou jeho zpochybnění v rámci odvolání podle § 149 odst. 4 (nyní § 149 odst. 5) správního řádu.

[20] Podle § 149 odst. 4 správního řádu *[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.*

[21] V projednávané věci zpochybnila stěžovatelka v odvolání závazné stanovisko odboru dopravy žalovaného ze dne 28. 2. 2012, a žalovaný proto nechal toto závazné stanovisko v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu přezkoumat Ministerstvem dopravy. To ve stanovisku ze dne 26. 3. 2015, č. j. 54/2015-120-STSP/3, závazné stanovisko odboru dopravy žalovaného potvrdilo. Zároveň není sporné, že Ministerstvo dopravy stěžovatelčiny námitky ohledně koordinace její stavby a posuzované stavby nevypořádalo s poukazem na to, že stanovisko musí v souladu s § 96 odst. 2 správního řádu hodnotit podle právního a skutkového stavu existujícího v době jeho vydání, a nemůže tedy přihlížet k okolnostem, které nastaly později.

[22] Tento postup Ministerstva dopravy nebyl správný, jak správně dovodil městský soud. Pro rozsah přezkumné činnosti dotčeného nadřízeného orgánu je určující především to, že postup dle § 149 odst. 4 správního řádu nelze ztotožnit s řízením přezkumným. Pro odvolací řízení v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu platí, že zákonnost napadeného aktu je posuzována v plném rozsahu a správnost aktu přezkoumávána v rozsahu námitek obsažených v odvolání, popř. tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem, což musí platit i pro přezkumnou činnost dotčeného nadřízeného orgánu (srov. Petrmichl, V.: K přezkumu závazných stanovisek v odvolacím řízení správním, Právní rozhledy 5/2017, s. 157).

[23] Na povahu přezkumu dle § 149 odst. 4 správního řádu nahlíží shodně i judikatura NSS (viz např. rozsudek ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 20/2013 - 72), která mezi jeho jednotlivé složky zařazuje obě hlediska, tedy jak hledisko zákonnosti, tak hledisko věcné správnosti. Pro přezkum dle § 149 odst. 4 správního řádu se tedy analogicky aplikuje § 89 odst. 2 správního řádu. Při přezkumu závazného stanoviska podle § 149 odst. 5 správního řádu je naopak v souladu s judikaturou posuzována pouze zákonnost a nikoliv věcná správnost závazného stanoviska (srov. již citovaný rozsudek č. j. 4 As 20/2013 - 72).

[24] Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011 - 69, č. 3018/2014 Sb. NSS, platí: „*Nevypořádá-li se nadřízený orgán, jemuž bylo podle § 149 odst. 4 správního řádu z roku 2004 předloženo odvolání směřující proti obsahu závazného stanoviska, s námitkami odvolatele, nemůže odvolací správní orgán nahradit jeho chybějící odbornou skutkovou úvahu svou úvahou vlastní: k tomu totiž není odborně způsobilý. Odvolací správní orgán by však měl ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, měl by od něj žádat nápravu. Jinak se vystavuje riziku, že pro nepřezkoumatelnost bude zrušeno jeho vlastní rozhodnutí, ačkoli on sám při zdůvodňování svých hmotněprávních úvah nepochybil.*“

[25] Obdobně NSS dospěl v rozsudku ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, č. 2167/2011 Sb. NSS, k závěru, že jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v

pokračování

souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Dále NSS v rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017 - 32, dovodil: „Nelze po správních orgánech rozumně požadovat, aby do textu svých stanovisek popisovaly posouzení všech v úvahu přicházejících aspektů, které by mohly vyvolat zásah do některého ze zákonem chráněných zájmů. Pokud je však narušení určitých hodnot účastníkem řízení namítáno, mají dotčené orgány, resp. jim nadřízené správní orgány, povinnost se těmito námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, jenž řízení vede.“

[26] Městský soud tedy správně dovodil, že závazné stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 26. 3. 2015 trpí nepřezkoumatelností, protože se nevypořádalo se stěžovatelskými námitkami. Zároveň si byl městský soud vědom citované judikatury, podle níž odvolací správní orgán nemůže nahradit chybějící odbornou skutkovou úvahu úvahou vlastní. I přesto však dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není nezákonné, s čímž se ztotožňuje i NSS.

[27] Není totiž pravdou, že je bez dalšího nepřezkoumatelné či nezákonné rozhodnutí, které odvolací správní orgán vydá buď bez přezkoumání závazného stanoviska v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu, nebo při zohlednění nepřezkoumatelného závazného stanoviska nadřízeného správního orgánu, v němž se nadřízený správní orgán nevypořádá se všemi odvolacími námitkami. Ostatně totéž naznačuje i formulace v rozsudku č. j. 5 A 241/2011 - 69 (vystavit se riziku, že jeho vlastní rozhodnutí bude zrušeno pro nepřezkoumatelnost) či v rozsudku č. j. 5 As 56/2009 - 63 (dopustit se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé).

[28] NSS například v rozsudku ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 176/2012 - 140, č. 3146/2015 Sb. NSS, dospěl na základě konkrétních okolností případu k závěru, že procesní vada (nesprávné posouzení povahy souhlasu dle § 15 odst. 2 stavebního zákona a neprovedení jeho přezkumu dle § 149 odst. 4 správního řádu) sama o sobě neměla vliv na zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí, a nebyla tedy důvodem pro jeho zrušení soudem.

[29] Je proto třeba vždy přihlídnout k okolnostem jednotlivého případu, k charakteru nevypořádaných námitek a k intenzitě porušení, tedy k tomu, jak velký zásah byl nevypořádáním takových námitek způsoben. Přesně takový postup zvolil městský soud a přehledně vysvětlil, že námitky stěžovatelky, které Ministerstvo dopravy nepřezkoumalo, nebyly natolik odborné, aby je nemohl vypořádat žalovaný i stavební úřad. Nejedná se tedy o natolik odborné otázky, které by musel zodpovědět dotčený orgán, a jejichž nezodpovězení by již nešlo nijak následně zhojit. V takovém případě by vskutku bylo rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

[30] Žalovaný i stavební úřad však na stěžovatelské námitky řádně reagovali, a to jak ve věci připojení stavby na veřejnou komunikaci, tak i ve věci koordinace tohoto napojení s napojením stavebního záměru stěžovatelky. Zároveň vydal rozhodnutí o připojení

posuzované stavby i rozhodnutí o připojení objektu Hellboy ke komunikaci tentýž správní orgán. A pokud vydal též závazné stanovisko, nebyl důvod pochybovat o vzájemném souladu jím vydaných správních aktů. Stejně tak nebyl důvod, aby správní orgány pochybovaly o vzájemné nekompatibilitě obou napojení. Umístění vjezdu navíc nebylo v rozporu s rozhodnutím o umístění stavby. Proto stavební úřad i žalovaný mohli shledat stěžovatelčiny námitky nedůvodnými a takto se s nimi věcně vypořádat. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že v době rozhodování žalovaného i stavebního úřadu bylo dříve vydané územní rozhodnutí pro objekt Hellboy zrušeno, takže v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovalo žádné územní rozhodnutí či stavební povolení pro stavbu na sousedním pozemku, ke kterému by měl žalovaný přihlídnout.

[31] Městský soud rovněž zohlednil změnu právní úpravy, která zapříčinila, že pokud by opravdu přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, tak by správní orgány postupovaly v dalším řízení naprosto shodně. I s touto úvahou se NSS ztotožňuje a uzavírá, že opačný postup městského soudu spočívající ve zrušení napadeného rozhodnutí by byl za těchto okolností zbytečně formalistický a neefektivní.

[32] NSS proto neshledal rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, neboť v něm městský soud srozumitelně a podrobně vysvětlil, jakými úvahami se řídil, a tyto úvahy si neprotiřečí. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[33] Stěžovatelka dále spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku v tom, že žalovaný připustil, aby bylo v odvolacím řízení stavebníkem doloženo zcela nové stanovisko Úřadu Městské části Praha 5 ze dne 4. 5. 2015, č. j. MC0523238/2015/OŽP/iva, jako dotčeného orgánu státní správy, a nechal přezkoumat toto stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu.

[34] Rozhodnutím ze dne 2. 4. 2015, č. j. 682/500/1520311/ENV/15, Ministerstvo životního prostředí v přezkumném řízení zrušilo stanovisko žalovaného, odboru ochrany prostředí, ze dne 26. 1. 2012, č. j. S-MHMP 0025321/2012/OOP/VI, a to z důvodu absence zákonného zmocnění k vydání takového stanoviska na úseku ochrany ovzduší. Závazné stanovisko Úřadu Městské části Praha 5 ze dne 4. 5. 2015, č. j. MC05 23238/2015/OŽP/iva, tak nahradilo původní nezákonné závazné stanovisko, a jak vyplývá z jeho data vydání, nemohlo být stavebníkem doloženo v rámci řízení před stavebním úřadem.

[35] Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. NSS se ztotožňuje s názorem městského soudu, že závazné stanovisko předložené stavebníkem až v odvolacím řízení mohlo být odvolacím správním orgánem připuštěno a zároveň přezkoumáno dle § 149 odst. 4 správního řádu, a to právě s odkazem na citované ustanovení. Navíc jej stavebník bez své viny nemohl doložit dříve a předchozí nezákonné vydání závazného stanoviska bez zákonného zmocnění nemůže jít k jeho tíži.

pokračování

[36] Stěžovatelka v kasační stížnosti sice odkazuje na 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.* Zároveň však neuvádí bližší argumentaci k tomuto ustanovení ani nebrojí proti názoru městského soudu, který nově předložené závazné stanovisko pokládá za přípustné právě s odkazem na § 50 odst. 3 správního řádu a na další zásady správního řízení, včetně zásady hospodárnosti a rychlosti. I podle názoru NSS byl proto postup žalovaného ve vztahu k připuštění nového závazného stanoviska správný.

[37] I podle názoru NSS byl postup žalovaného ve vztahu k připuštění nového závazného stanoviska správný. Nemůže být přičítáno k tíži stavebníka, že „první“ závazné stanovisko žalovaného bylo vydáno bez zákonného zmocnění, přičemž stavebník nově doložené stanovisko nemohl předložit v řízení před správním orgánem I. stupně. Zároveň je závazné stanovisko jedním z důležitých podkladů pro vydání rozhodnutí svědčícím o ochraně veřejného zájmu podle § 50 odst. 3 správního řádu a jeho připuštění v odvolacím řízení je správné i z tohoto důvodu.

[38] Městský soud správně uzavřel, že pokud je v průběhu odvolacího řízení zákonným způsobem doplněn důkazní stav o další podklady, z nichž odvolací orgán či orgán nadřízený dotčenému orgánu vychází při svých zjištěních, je odvolací orgán povinen umožnit účastníkům vyjádřit se k takovým podkladům a zaujmout k nim své stanovisko (§ 36 odst. 2 a 3 správního řádu). Vyjádří-li se účastník řízení k takto doplněnému podkladu, jenž řeší odborné otázky přesahující znalosti a odbornost odvolacího orgánu, pak je povinností odvolacího orgánu obstatat odpovídající odbornou reakcí orgánu nadřízeného dotčenému orgánu (srov. též rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017 – 32, či ze dne 23. 8. 2017, č. j. 5 As 182/2017 – 68). V projednávané věci dal žalovaný účastníkům řízení možnost se k nově dodanému závaznému stanovisku vyjádřit a stěžovatelka tohoto práva využila. Žalovaný proto nechal závazné stanovisko přezkoumat a Odbor ochrany prostředí žalovaného rozhodnutím ze dne 11. 8. 2015, č. j. MHMP 1325806/2015 OCP-V-400/Čř, závazné stanovisko ze dne 4. 5. 2015 potvrdil.

[39] Stěžovatelka tedy nebyla na svých právech nijak dotčena, jak správně uvedl městský soud, neboť byla s nově předloženým závazným stanoviskem seznámena, mohla se k němu vyjádřit, čehož též využila, a závazné stanovisko bylo předmětem přezkumu dle § 149 správního řádu. Ani tato její kasační námitka není proto důvodná.

[40] Ani poslední stěžovatelčina námitka spočívající v nesouhlasu s umístěním chodníku a provedením zatravnění a ohumusování na jejím pozemku, není důvodná. Projektová dokumentace vskutku na jednom z plánů pro část pozemku stěžovatelky uvádí, že se zde bude nacházet asfaltový beton chodníku a zatravnění a ohumusování, a to v místech, kde se již chodník nachází. Správní spis však takovému úmyslu stavebníka nenásvědčuje a žádné další plány, rozhodnutí či stanoviska týkající se takového zásahu se ve správním spise nenacházejí. O povolení úprav chodníků musí navíc s ohledem na § 12 odst. 4 ve spojení s § 16 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona,

rozhodnout speciální stavební úřad. Rovněž žalovaný na stránkách 8 - 9 svého rozhodnutí vyloučil, že by mělo dojít k zásahu do pozemku stěžovatelky. Stěžovatelka s argumenty žalovaného ani krajského soudu blíže nepolemizuje, pouze opakuje, že má podle projektové dokumentace dojít k zásahu do jejího pozemku. Pokud by chtěla vyvrátit výše uvedené argumenty, musela by poukázat na konkrétní faktické skutečnosti, které jejímu tvrzení svědčí. Protože tak neučinila, je její námitka ze shora uvedených důvodů nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[42] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[43] Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační žalobkyně příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[44] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, ani nenavrhl, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných. Právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. září 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu